

kan give en Mand Indfødsret? Man har foreskrevet almindelige Regler, og jeg vil tro, at den ærede Ordfører giver den høitærede Indenrigsministeri Ret i, at disse Regler i deres Almindelighed ere fastsatte efter en vis tidligere Forhandling, altsaa efter et vist Skjøn om det, der passende bør gaa forud. Disse Regler ere fastsatte i et ministerielt Cirkulære, Tiden er bestemt, og jeg tror, at det, fra alle Sider set, er en ønskelig og rigtig Ordning. Det veileder de paagjældende Ansøgere og de Autoriteter, som skulle afgive Erklæringer, og det fritager for meget unyttigt Stridvært frem og tilbage, men de ærede Medlemmer tage feil, dersom de tro, at disse Regler ere en Lov, som vi skulle følge. Det er jo en ren og fuldstændig Misforstaaelse af disse Regler. Selv om de ikke havde været opfyldte i dette Tilfælde — de ere nu opfyldte — saa beviser det jo aldeles Intet om, at vi ikke meget godt kunde, ja, endog saa burde vedtage en eller anden Ændring i Indfødsretsloven. Reglerne ere nemlig vedtagne til gjensidig Nytte for dem, der søge, for Ministeriet og for Rigsdagen, for at man kan have disse almindelige Bestemmelser liggende ved den Lov, der har ligesaa mange Paragrafer som Personer, og som derfor lettelig kan afgjøres uden stor Forhandling indbringes, Sagen, Oplysninger og deslige. Meningen med disse administrative Bestemmelser er at være Rettesnor for vedkommende Andragere, men at ville vende dem indad mod os, saa at vi ikke uden Hensyn til disse Bestemmelser kunne tage andre Bewiser for gyldige og bestemt fordre disse, er en fuldstændig Misforstaaelse af saadanne Regler; vi have ingenstunde givet den Myndighed fra os, der bestaar i selvstændigt at domme, om passende Betingelser ere tilstede for, at en Mand kan opstilles paa Indfødsretsloven og gives Indfødsret. Det maa bestemt fastholdes, selv om man ønsker de administrative Regler fulgte. Vi have altsaa ingenlunde frafrevet os, hvad der ogsaa vilde være taabeligt, Ret til at opstille en Mand til Indfødsret, som et Flertal i en By tilfældigvis ikke kunde lide, thi i det Tilfælde havde vi jo lagt vor lovgivende Myndighed i dette Stykke tilbage til Flertallet af det Byraad, som leilighedsvis maatte være tilstede, og ladet dets Skjøn være afgjørende. Dersom vi ikke kunde uafhængig af Byraadets Stilling til denne Sag opføre en Mand paa Lovforslaget, havde vi frafrevet os vor grundlovmæssige Ret til at meddele Indfødsret og lagt den over paa første Haand til Byraadets flertal eller maasse endog til den Indflydelse, vedkommende Politimester, Borgmesteren, havde i en eller anden By.

Svorledes kan man mene, at dette har det Mindste med vor selvstændige Underjøgelse at gjøre? Navnlig naar Spørgsmaalet er kommet saa vidt, at det er blevet et Stridspunkt og har været Gjenstand for omhyggelig Underjøgelse af Udvalget paa meget forskjellig Maade efter indhentede Oplysninger fra Forskjellige, da vinde Reglerne om det tilfældige Byraads Medlemmers Stilling ind til et Aul for os, det er ingen Lov. Det ærede Medlem fra Færøerne (Værenzen) har altid Bussemænd ved Haanden, det er Regjeringen og Landstinget, men vi ere ikke bange for disse Bussemænd, de skrække os aldeles ikke fra at følge vor Blikt. Vi handle efter vor bedste Overbevisning, det er vor grundlovmæssige Ret og Blikt, og trods det ærede Medlems Bussemænd skal det vise sig, hvad vi kunne sætte igjennem; Sandheden feirer tilsidst, det stole vi paa. Jeg hævder altsaa, at de Bestemmelser, der her ere omtalte, ikke i mindste Maade indeholde nogen bindende Regel for os, navnlig i Tilfælde af den Art som det foreliggende, men der er med Hensyn til disse Bestemmelser kommet Noget ind i disse Forhandlinger, som ændrer mig endel. Der staar nemlig i Ministeriets Skrivelse til Udvalget af 23de November, at der kræves dels vedkommende Kommunalbestyrelses udtrykkelige Anbefaling og dels Politivrighedens Attest om, at der Intet er at udjette paa Vedkommendes Wandel. Man mener nu for det Første, at vi i Virkeligheden have givet vor Lovgivningsmagt tilbage til Flertallet af Byraadet i den By, hvor Vedkommende hører hjemme. Det er jo bevist, at det er en ren Misforstaaelse; men hvad bliver dette Flertal til? Det bliver for det Første vedkommende Kommunalbestyrelse, hvor Politimesteren, Borgmesteren, sidder som Formand, men saa er der føiet til: dels Politivrighedens Attest om Vedkommendes Wandel. Det ser ud, som om det var opfat saaledes, at, naar nu Politimesteren eller Formanden ikke kunde faae Flertal i Kommunalbestyrelsen, saa gjorde det heller ikke Noget, thi Vedkommende skal ogsaa have Attest fra Politimesteren, og saa kan han, efterat Kommunalbestyrelsen har anbefalet Vedkommende, negte sin Anbefaling, saa har Ministeren ikke det, han forlanger, for at optage Manden paa Listen over dem, der søge Indfødsret. Det er aabenbart, at Ministeren siger imod sit eget Cirkulære, at der skal være Attest dels fra Kommunalbestyrelsens Flertal og dels fra Politivrigheden, thi saa vil det jo altsaa bero paa den enkelte Politimesters Skjøn og eventuelle Anbefaling, om de Betingelser ere tilstede, ifølge hvilke Ministeren vil optage Manden